

færdigste vilde være at lade den gældende Ordning staa ved Magt dette Finansaar ud. Jeg nærer ingen Tvivl om, at saavel August- som Februar-Pristallet vil vise en Nedgang. Allerede det Pristal, vi for nylig har faaet oplyst, viser Tendens i den Retning. Derved bevirkes, at Tjenestemændenes Dyrtids- og Konjunkturtillæg paa en naturlig Maade gaar ned. Havde Regeringen udvist den fornødne Taalmodighed paa dette Punkt, vilde megen Strid og Utryghed mellem Tjenestemændene være undgaaet. Det er dog ellers ikke saadan, at Regeringen har savnet denne Egenskab: Taalmodighed. Paa andre Omraader kunde man ønske, at Regeringen havde noget mere Utaalmodighed, end den har vist sig at have. Her mener jeg ikke, Regeringen har vist Taalmodighed, og Tjenestemændene kan med fuld Ret sige: Vi kom bag efter i Opgangen, lad os nu følge Pristallet i Nedgangen. Regeringen burde her, hvor der var Brug for det, have udvist Taalmodighed. Det viser sig, at den højtærede Minister gav en rundelig Sum for at opnaa Overenskomst med den øverste Halvdel af Tjenestemændene, en Sum af 8 Mill. Kr. Jeg vil mene, at man for en endnu mindre Sum, et Tillæg af endnu mindre Størrelse havde kunnet opnaa en Overenskomst med de lavere lønnede Tjenestemænd, og dette vilde i denne Forbindelse have haft overmaade stor Betydning.

Vore Ændringsforslag gaar derfor ud paa at mildne den Uretfærdighed, som kommer frem ved den Overenskomst, som nu er sluttet. Ændringerne gaar ud paa, at ugifte Tjenestemænd over 35 Aar skal have to Trediedele og ugifte under 35 Aar Halvdelen af Konjunktur- og Dyrtidstillæget for gifte i Stedet for som af Regeringen foreslaaet henholdsvis Halvdelen og Trediedelen for ugifte over og under 35 Aar. Det vilde for de ugifte betyde en Forbedring paa op imod ca. 100 Kr. fra den af Ministeren her foreslaaede Ændring. Vi finder det ubilligt overfor de ugifte Tjenestemænd, at man vil skære saa stærkt ned som her foreslaaet, navnlig overfor de ældre ugifte Tjenestemænd.

Jeg er i den heldige Situation i Dag at være enig med det konservative Folkeparti i den Henseende, naar jeg tager Hensyn til den ærede Ordførers Udtalelse. Den ærede Ordfører sagde nemlig, at han syntes, der var faret for haardt frem, mod de ældre ugifte Tjenestemænd. Jeg lyttede til disse Ord. Er der faret for haardt frem mod de ugifte Tjenestemænd, har jeg stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa ikke at

fare saa haardt frem mod dem. Jeg siger derfor til den ærede Ordfører: Hvis der er Gnist af Alvor i hans Udtalelse paa dette Punkt, maa han kunne stemme for det Ændringsforslag, jeg har stillet. Thi naar han finder, at der er faret for haardt frem mod Tjenestemændene, mod de ugifte Tjenestemænd i Forhold til de gifte, forstaar jeg ikke, med hvilken Motivering han vil fastholde sit Forslag. Jeg hørte nok, den ærede Ordfører sagde, at nu var der sluttet en Overenskomst, og derfor vilde han ikke støde Tjenestemændene ved at gaa imod denne Overenskomst — det var Hovedindholdet af, hvad han sagde. Jeg tror imidlertid at turde forsikre den ærede Ordfører og det konservative Folkeparti om, at ikke een Tjenestemand vilde blive stødt, hvis man traf en saadan Ordning, at de ugifte Tjenestemænds Kaar blev mildnet lidt, navnlig for de ældstes Vedkommende, dem paa over 35 Aar, for hvem den i Overenskomsten indeholdte Ordning virker allerhaardest. Den af os med Hensyn hertil foreslaaede Ændring findes formuleret i Underændringsforslag Nr. 26, som jeg hermed skal anbefale til det høje Tings Velvillie.

Ligeledes foreslaar vi, at den forlods Nedsættelse af de særlige Ydelser skal bortfalde. Disse særlige Ydelser er, kan man jo nok sige, en Art Løn, men i Virkeligheden er de kommet ind som en Dækning for afholdte Udgifter, det er Tanken med dem. De Tjenestemænd, der skal færdes udenfor deres Hjem, maa nødvendigvis faa Ekstraudgifter, og til Dækning af disse er der givet disse særlige Ydelser. Men intet kan da være mere naturligt end at lade disse særlige Ydelser følge Pristallet, rette sig efter Prisen paa de Varer, de Ting, som skal købes, og derfor finder vi det i særlig Grad uretfærdigt at ville skære ned paa disse Ydelser, som vi altsaa mener maa følge Pristallet.

Endelig er der den store Nedsættelse, Nedsættelsen med de 3 Portioner Dyrtidstillæg og 10 pCt. af Konjunkturtillæget. Jeg har i den første Del af min Tale paavist, hvor uretfærdigt denne Nedsækning falder paa de forskellige Lønklasser. Vi, som er af den Overbevisning, at Pristallet vil falde ved de kommende Pristalsreguleringer og dermed vil medføre naturlige Lønnedsættelser, siger: Det, det kommer an paa, er særlig i dette vanskelige Aar at hindre, at der sker for store Uretfærdigheder. Derfor foreslaar vi, at den her foreslaaede Nedsættelse af Dyrtids- og Konjunkturtillæg kommer til at foregaa efter en bestemt Af-